

nordiske Samarbejde udvikler sig jo ogsaa paa saa mange andre Omraader paa en fyldig og tilfredsstillende Maade.

De forskellige Kommissioner har hver for sig arbejdet med Dygtighed, de har samarbejdet paa en saadan Maade, at der er opnaaet et Resultat, som i mange Retninger fortjener Anerkendelse. Dermed vil jeg ingenlunde sige, at Udkastet er hævet over Kritik; tværtimod er der mange af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, som trænger til omhyggelig og grundig Undersøgelse, og med Hensyn til hvilke jeg nærer stærk Tvivl om, hvorvidt de vil være formaalstjenlige i den Skikkelse, de har. Men i det hele og store er der naaet et betydeligt Fremskridt gennem Kommissionsbetænkningen og i det foreliggende Lovforslag, som i det væsentlige bygger paa Kommissionsbetænkningen.

Jeg siger udtrykkelig „nordisk“ og ikke „skandinavisk“ Samarbejde. Jeg forstaar ikke, hvorfor baade Bemærkningerne til Kommissionsudkastet og Bemærkningerne til Lovforslaget stadig bruger Udtrykket skandinavisk. Jeg synes ikke, det er heldigt at gøre Ordet skandinavisk, der dog i sig selv kun refererer sig til den skandinaviske Halvø, til en fast Fællesbetegnelse for Danmark, Norge og Sverige og ved denne Lejlighed endvidere Finland; vi har ellers vænnet os til at tale om Norden og de nordiske Riger, og vi Rigsdagsmænd er Medlemmer ikke af et skandinavisk, men af et nordisk interparlamentarisk Forbund. Denne Betoning af den skandinaviske Halvø i en fælles Betegnelse, hvorunder Danmark gaar ind eller rettere forsvinder, synes jeg ikke, der er nogen særlig Grund for os til at opmuntre. De ærede foregaaende Talere, i hvert Fald det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler og det ærede Medlem Hr. P. Andersen, har imidlertid, om jeg saa maa sige, ladet sig paavirke af det Udtryk, der er brugt i Bemærkningerne. Hvad den højtærede Handelsminister angaar, er han vel neppe saa stærkt paavirket; jeg kan vel ikke sige, han indtog to Standpunkter, det er vel umuligt, men han vaklede i den Tale, hvormed han fremsatte Lovforslaget, snart talte han om de fælles nordiske, snart om de skandinaviske Love — jeg haaber, han definitivt vil havne i det fælles nordiske Søretsarbejde. Dermed skal jeg forlade dette Navnespørgsmaal, som efter min Mening ingenlunde er uden Betydning.

I Bemærkningerne til Kommissionsudkastet fremhæves det med Rette, at Sømandslovforslaget hovedsagelig er af social

Karakter. Det er rigtigt, og ud fra dette Hovedsynspunkt maa Forslaget ogsaa betragtes og bedømmes. Jeg har før udtalt, at det betegner et stort Fremskridt i Retning af at sikre Mandskabet rimelige Vilkaar og en human Behandling i Sammenligning med de Lovregler, der findes i den nugældende Sølov; men dette udelukker ikke, at man paa flere betydningsfulde Omraader kunde være naaet betydelig længere frem, og forhaabentlig vil man være naaet betydelig længere frem, naar den endelige Behandling af dette Lovforslag er foretaget. Der er et vigtigt Punkt, som jeg gerne vil pege paa, et Punkt, hvor Lovforslagets Bestemmelser trænger til Ændringer eller Suppleringer — det ærede Medlem Hr. P. Andersen har allerede haft Opmærksomheden henvendt derpaa. Jeg kan bedst nævne, hvad det drejer sig om, ved Henviisning til Lovforslagets § 58, hvor der tales om Opholdsrumms Vedligeholdelse og Rengørelse, men ikke om disse Opholdsrumms Størrelse, Indretning og Udstyrelse. Nu ved jeg ganske vist, at Lov Nr. 145 af 29. Marts 1920 om Tilsyn med Skibe giver Adgang til at træffe Bestemmelser i saa Henseende; men det er Administrationen, det overlades til efter sit Skøn at træffe disse Bestemmelser, og jeg tror, det vilde være heldigt — og jeg tror ogsaa, det vilde kunne lade sig gøre i hvert Fald i nogen Grad — at fastsætte bestemte Lovregler med Hensyn til denne Sag. Der har været og er vel til Dels endnu, navnlig for de ældre Skibes Vedkommende, overordentlig slette Logiforhold om Bord. Denne Bemærkning gælder ikke blot for Handelsflaadens Vedkommende, men ogsaa for Marinens Skibe. Under Forhandlingerne i Militærkommissionen var der fra alle Sider Enighed om, at der i Fremtiden til Fiskeriinspektion maatte anvendes Skibe med større Tonnage for at skaffe Mandskabet ordentlige Opholdsrum. Dette har ikke været Tilfældet før, men nu har man Opmærksomheden henvendt paa det, og Handelsflaaden bør ikke staa tilbage i saa Henseende for Marinen. Det er Handelsflaaden, hvorpaa Danmarks Skibsfart og i saa mange Retninger Befolkningens Ve og Vel beror, og denne Sag bør under alle Omstændigheder gøres til Genstand for en grundig Prøvelse i det kommende Udvalg.

Bestemmelserne i § 6 forekommer mig ikke tilfredsstillende. Bemærkningerne giver efter min Mening ikke nogen fyldestgørende Begrundelse for, at man ikke blot har fraveget Ordningen efter Konven-